

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 623/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. decembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti RAVEN a. s., Šoltésovej 420/2, Považská Bystrica, zastúpenej spoločnosťou ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA ŠTRBÁŇ, s. r. o., Ulica 1. mája 1455/5, Púchov, v mene ktorej koná konateľ advokát JUDr. Branislav Štrbáň, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 a 4 Listiny základných práv a slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 Co 319/2011 z 8. novembra 2012 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6 Co 494/2014 z 29. apríl 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti RAVEN a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júla 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti RAVEN a. s., Šoltésovej 420/2, Považská

Bystrica (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 11 ods. 1 a 4 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 319/2011 z 8. novembra 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) a uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Co 494/2014 z 29. apríla 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 C 144/2010-224 z 30. júna 2011 bola sťažovateľke z titulu bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľom v 1. až vo 4. rade každému po 1 496,93 € s príslušenstvom, ako aj zaplatiť náhradu trov konania. Konanie v časti o zaplatenie sumy 823,67 € okresný súd samostatným uznesením č. k. 4 C 144/2010-223 z 30. júna 2011 zastavil. Predmetný rozsudok okresného súdu bol v napadnutej časti potvrdený rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 319/2011 z 8. novembra 2012.

Ako sťažovateľka v sťažnosti uvádza, výška bezdôvodného obohatenia bola v súdnom konaní vedenom okresným súdom stanovená na základe znaleckého posudku sp. zn. 42/2011 znalkyne [REDAKOVANÉ], so závermi ktorého sťažovateľka nesúhlasila a v konaní vedenom na okresnom súde, ako aj v konaní vedenom na súde krajskom navrhovala vykonať kontrolné znalecké dokazovanie, ktoré však ani jeden zo súdov nevykonala.

V sťažnosti sťažovateľka ďalej poukazuje na skutočnosť, že v analogickej právnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 158/2011 bola výška bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľností určená znaleckým posudkom Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline v podstatne nižšej sume, ako to bolo v znaleckom posudku vypracovanom v jej právnej veci. Keďže podľa sťažovateľky išlo o dôkaz, ktorý

bez svojho zavinenia nemohla predložiť v pôvodnom konaní a ktorý jej nesporne mohol privodiť priaznivejšie rozhodnutie v merite veci, podala návrh na obnovu konania z dôvodov podľa § 228 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“).

Okresný súd uznesením č. k. 10 C 192/2013-91 z 29. januára 2014 návrh sťažovateľky na obnovu konania zamietol. Na základe odvolania podaného sťažovateľkou krajský súd napadnutým uznesením toto rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne.

Podľa názoru sťažovateľky ňou navrhované vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania, ktoré okresný súd, ako aj krajský súd neuskutočnil, predstavovalo jediný dôkaz, ktorý bol spôsobilý preukázať rozhodujúce skutočnosti v pôvodnom súdnom konaní, a ovplyvniť tak rozhodnutie v merite veci v jej prospech. Uvedeným postupom všeobecných súdov tak bola sťažovateľka postavená do nevýhodnejšej pozície proti druhej strane konania, čím bol porušený princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti občianskeho súdneho konania, a tým aj základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 11 ods. 1 a 4 listiny, ako aj právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkami okresného súdu a krajského súdu, ako aj uznesením krajského súdu sťažovateľka odôvodnila tým, že v prípade vykonania kontrolného znaleckého dokazovania by bola zaviazaná zaplatiť bezdôvodné obohatenie a trovy konania v podstatne nižšej výške, ako bola priznaná právoplatným rozhodnutím. Týmto postupom všeobecných súdov tak bolo zasiahnuté aj do jej majetkovej sféry, pričom krajský súd sa podľa sťažovateľky vo svojom uznesení nevysporiadal s jej námietkou o tvrdenom porušení základného práva vlastníť majetok, čo je súčasne porušením § 157 ods. 2 OSP, a teda je rozhodnutím arbitrárnym a nepreskúmateľným.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo spoločnosti RAVEN a. s... vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 a 4 Listiny základných práv a slobôd a právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 Co/319/2011 zo dňa 08.11.2012 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6 Co/494/2014-109 zo dňa 29.04.2014, porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 Co/319/2011 zo dňa 08.11.2012 a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6 Co/494/2014-109 zo dňa 29.04.2014 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Spoločnosti RAVEN a. s... priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 284,08 €, ktoré je Krajský súd v Trenčíne povinný vyplatiť na účet spoločnosti ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA ŠTRBÁŇ, s. r. o...“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.A K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

V zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok na jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti

rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 16. novembra 2012 a sťažnosť sťažovateľky z 28. júla 2014 bola odovzdaná na poštovú prepravu toho istého dňa. Ústavnému súdu bola doručená 30. júla 2014, teda zjavne až po uplynutí lehoty dvoch mesiacov uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základných a iných práv rozsudkom krajského súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

II.B K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

Sťažovateľka v sťažnosti namieta aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu, preto sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sústredil na posúdenie jej opodstatnenosti s prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľky o nedostatočnom vysporiadaní sa krajského súdu s jej námietkami a nesprávnom právnom posúdení jej návrhu na obnovu konania.

V nadväznosti na namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ich integrálnou súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), z ktorej vyplýva, že „*právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať*

podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Obdobne ESLP v rozsudku Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B uviedol, že „*právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.*“.

V súlade s uvedeným je teda povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôkazy, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06).

V súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, v ktorej zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09 atď.).

Podstatou sťažnosti na porušenie týchto práv napadnutým uznesením krajského súdu je tvrdenie sťažovateľky, podľa ktorého krajský súd dostatočne svoje rozhodnutie neodôvodnil, pretože nereagoval na jeho námietku porušenia základného práva na vlastníctvo, ako aj tvrdenie, podľa ktorého krajský súd ústavne nekonformným spôsobom

vykladal podmienky povolenia obnovy konania, keď znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline sp. zn. 92/2013 nepovažoval za dôkaz v zmysle § 228 ods. 1 písm. a) OSP a neposkytol sťažovateľke zákonom vyžadovanú ochranu pred postupom a rozhodnutím okresného súdu rozsudkom č. k. 10 C 192/2013-91 z 29. januára 2014, ktoré s poukazom na tento znalecký posudok neobstojí.

Krajský súd v preskúmvanej veci zistil, že uznesenie súdu prvého stupňa vychádza zo správneho skutkového a právneho záveru, je odôvodnené podľa kritérií v ustanovení § 157 ods. 2 OSP správne a presvedčivo, preto sa stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa. Krajský súd ďalej odcitoval príslušné zákonné ustanovenia— § 228 ods. 1 OSP a § 234 ods. 1 OSP a ďalej uviedol:

„Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci. v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy; na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozsudku napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O. s. p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 15/2000).

Konanie o obnove prebieha v dvoch fázach. V prvej z nich (iudicium rescindens) súd skúma, či je obnova konania procesne prípustná; návrhu na obnovu konania v tejto fáze súd buď vyhovie alebo ho zamietne. Druhá fáza (iudicium rescissorium) predstavuje nové prerokovanie a rozhodnutie vo veci. Jedným z predpokladov procesnej prípustnosti návrhu na obnovu konania, na ktoré sa zameriava súd v prvej z uvedených fáz, je medziiným existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré ten, kto navrhuje obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní (§ 221 ods. 1 písm. a) O. s. p.), a ďalej možnosť vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní (§ 221 ods. 1 písm. b) O. s. p.).

Použitie dôkazov zo strany účastníka spočíva v tom, či účastník splnil zákonom mu uloženú povinnosť (§ 101 ods. 1 O. s. p.) prispieť k tomu, aby bol dosiahnutý účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne označí všetky potrebné dôkazné prostriedky. Okolnosť,

či súd tieto dôkazy vykonal a či z nich vyvodil zistenie skutkového stavu pre svoje rozhodnutie, neznamená možnosť alebo nemožnosť účastníka použiť dôkazy v konaní. Pri inom výklade znenia, obsahu a účelu ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a) O. s. p. by sa totiž cestou obnovy konania mohol domáhať revízie právoplatne skončeného súdneho konania každý účastník, ktorého dôkazným návrhom nebolo vyhovené, hoci súd tieto dôkazy (či právom alebo neprávom) nepokladal za rozhodujúce, a preto ich nevykonával. Takto by totiž obnova konania plnila účel iného mimoriadneho opravného prostriedku. Každý z mimoriadnych opravných prostriedkov je však Občianskym súdnym poriadkom upravený odlišne, aj keď ich spoločným účelom je náprava nesprávneho právoplatného rozhodnutia. Bez ohľadu na to, či dôkazy, ktoré odporca navrhol, mohli alebo nemohli privodiť pre odporcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej, nie je daný dôvod obnovy konania podľa ustanovení § 228 ods. 1 písm. a) O. s. p.. ak tieto dôkazy boli v konaní už uplatnené.

O možnosť vykonania dôkazov, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní (§ 228 ods. 1 písm. b) O. s. p.), ide vtedy, keď účastník v pôvodnom konaní síce označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak ním navrhnuté dôkazy nemohol súd vykonať z dôvodu prekážok objektívneho charakteru. Ustanovenie § 228 ods. 1 písm. b) O. s. p. sa vzťahuje na prípady, v ktorých účastník konania tieto dôkazy voči súdu v pôvodnom konaní použil (dôkazy označil a navrhol ich vykonanie), nemohli byť ale súdom (ktorý vykonáva dokazovanie - § 122 ods. 1 O. s. p.) vykonané preto, lebo tomu bránila nejaká objektívna prekážka (napr. označený svedok bol neznáameho pobytu, svedok býva v štáte, ktorý odmieta poskytovať právnu pomoc, listina sa stratila a pod.). Tu teda platí, že nemožnosť vykonať dôkaz znamená nemožnosť vykonania dôkazu na strane súdu alebo nemožnosť predloženia dôkazu účastníkom konania. Ani toto ustanovenie nedopadá na prípady, keď súdu bol dôkaz navrhnutý a predložený, ale súd ho nevykonával.

Nemožnosťou použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy bez svojej viny v pôvodnom konaní sa rozumie nemožnosť vykonať dokazovanie súdom v občianskom súdnom konaní alebo nemožnosť označiť či predložiť tieto skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy účastníkom konania voči súdu. Nejde tu o prípady nevykonania možného dokazovania súdom o tých skutočnostiach, rozhodnutiach a dôkazoch, ktoré účastníci konania označili, avšak súd ich nepokladal za rozhodujúce, a preto sa k ich dokazovaniu neprikročilo (viď R 19/1975).“

Ďalej krajský súd uviedol, že «V danej veci z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 30. júna 2011, č. k. 4 C/144/2010-224 vyplynulo, že odporca nesúhlasil s cenou nájmu, ako ju určila znalkyňa [REDAKOVANÉ] a navrhoval doplnenie dokazovania ďalším znalcom, aj kontrolné znalecké dokazovanie znaleckým ústavom z dôvodu, že znalkyňa [REDAKOVANÉ] určila cenu nájmu dotknutých pozemkov; inak ako znalec [REDAKOVANÉ] a ako [REDAKOVANÉ]. Okresný súd v pôvodnom konaní navrhované dôkazy nevykonal a dôvody uviedol v odôvodnení citovaného rozsudku. Vychádzajúc z rozsudku odvolacieho súdu (Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 08.11.2012, č. k. 4 Co/319/2011-270) odporca nevykonanie požadovaného kontrolného znaleckého dokazovania uplatnil ako odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. c) a d) O. s. p. Odvolací súd sa s danou odvolacou námietkou vysporiadal, a uviedol, že dôvodom pre nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania nemôže byť len subjektívny názor účastníka o nesprávnej výsledku znaleckého dokazovania bez uvedenia právne významných dôvodov tvrdenej nesprávnosti. Týmto dôvodom nemôže byť existencia znaleckého posudku vyhotovená iným súdnym znalcom, v inom súdnom konaní, týkajúca sa inej lokality, iného druhu využitia pozemku, prípadne iným subjektom a podobne.

Možno teda zhrnúť, že odporca i v konaní o jeho návrhu na obnovu konania vo veci samej poukazoval len na tie dôkazy, ktoré už vo veci samej navrhol, pričom u žiadneho z navrhnutých dôkazov ani netvrdil, že by v pôvodnom konaní vykonaný byť nemohol pre prekážku objektívneho charakteru, ide teda o prípad nevykonania navrhovaného dôkazu z dôvodu, že ho súd považoval pre právne posúdenie veci za nepotrebný. Takáto skutočnosť resp. dôkaz potom nespĺňa podmienku prípustnosti obnovy konania a to, že by šlo o skutočnosť alebo dôkaz „nový“. Za tohto stavu vzhľadom na vyššie uvedené výklad relevantných zákonných ustanovení dospel odvolací súd v zhode s okresným súdom k záveru, že žiadny z uvedených dôvodov obnovy konania nie je v danej veci daný.».

V závere odôvodnenia napadnutého uznesenia krajský súd skonštatoval, že „z uznesenia okresného súdu nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Okresný súd dostatočne predstavil myšlienkové pochody, ktoré ho viedli k zamietnutiu návrhu, a preto jeho závery vyslovené v danej veci nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti bolo uznesenie okresného súdu v napadnutej časti výroku o zamietnutí návrhu na obnovu konania, ako vecne správne potvrdené.“

Podľa § 228 ods. 1 OSP právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak

a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci...

Podľa § 230 ods. 1 OSP návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

Podľa § 232 ods. 1 OSP návrh na obnovu konania prejedná súd, ktorý o veci rozhodoval v prvom stupni.

Podľa § 234 ods. 1 OSP návrh na obnovu konania súd uznesením buď zamietne, alebo obnovu konania povolí.

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 OSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako právne vec posúdil. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný

význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Vychádzajúc z týchto ústavne významných úvah zaoberal sa ústavný súd posúdením obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu z uvedených hľadísk a dospel k záveru, že krajský súd na argumentáciu sťažovateľky reagoval primeraným spôsobom, vysporiadal sa s okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a do odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol postup, akým dospel k svojmu rozhodnutiu. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, ako krajský súd vykladal a aplikoval § 228 OSP a na akých skutkových zisteniach svoje rozhodnutie založil. Po dôslednom posúdení pre vec rozhodujúcich skutočností dospel krajský súd k záveru, že návrhu na povolenie obnovy konania nebolo možné vyhovieť.

Pokiaľ sťažovateľka osobitne tvrdila, že krajský súd sa nevysporiadal s jej tvrdeniami uvedenými v odvolaní, podľa ktorých rozsudkom súdu prvého stupňa došlo k porušeniu jej základného práva na vlastníctvo, v situácii, keď zjavne neboli splnené procesné podmienky na povolenie obnovy konania, táto námietka sťažovateľky už nemohla mať pre vec podstatný význam.

Ústavný súd zároveň konštatuje, že spôsob, akým vykladal podmienky na povolenie obnovy konania krajský súd, a to najmä okolnosť, že musí ísť o tzv. nový dôkaz, a nie nevykonaný dôkaz z dôvodu, že ho prvostupňový súd považoval pre právne posúdenie veci za nepotrebný, nemožno považovať za ústavne nekonformný výklad jednoduchého práva, ktorý by nerešpektoval účel a zmysel procesného inštitútu obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku.

Ústavný súd sa preto stotožňuje so závermi krajského súdu vyslovenými v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu a na rozdiel od sťažovateľa zastáva

názor, podľa ktorého krajský súd v posudzovanej veci uplatnil svoju právomoc ústavne akceptovateľným spôsobom.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje aj na doterajšiu judikatúru ESĽP, z ktorej možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (m. m. I. ÚS 5/02, A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 3. 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože ide o rozhodnutia, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru. Článok 6 ods. 1 dohovoru neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [bližšie pozri Svák, J.: Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina : Poradca podnikateľa 2003, s. 369 – 370; (m. m. IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 403/09)].

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že námietky sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu krajského súdu sú zjavne neopodstatnené, keďže medzi týmto uznesením krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a ani právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala reálnu možnosť na to, aby na ich základe ústavný súd mohol vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

II.C K namietanému porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, čl. 11 ods. 1 a 4 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu

Čo sa týka namietaného porušenia ďalších práv sťažovateľky, a to základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 11 ods. 1 a 4 listiny, ako aj práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že by mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do týchto práv sťažovateľky, keďže krajský súd v posudzovanom prípade ústavne konformným spôsobom

interpretoval a aplikoval príslušné právne normy. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a základným právom podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy (resp. podľa čl. 11 ods. 1 a 4 listiny), ako aj právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, v dôsledku čoho pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pozornosti ústavného súdu neušlo, že obdobné sťažnosti sťažovateľky založené na tom istom skutkovom základe boli ústavným súdom odmietnuté z tých istých dôvodov (napr. uzneseniami sp. zn. I. ÚS 376/2014 z 9. júla 2014, sp. zn. I. ÚS 501/2014 z 10. septembra 2014, sp. zn. II. ÚS 437/2014 z 29. júla 2014).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2015